

POVESTEA PRINTULUI DE AUR

A fost o dată o fată de împărat mare și tare.

Nu știu să fi avut un nume anumit Împăratul ăsta .

Vecinii săi se numeau : “Roșu-împărat”, “Verde-Împărat” , “ Mov Împărat “.

El, tatăl fetei de împărat, nu avea o culoare anumită. Mai precis, avea pe rînd, culoarea care se cerea la un moment dat.

Tocmai de aceea era “mare și tare “ . Un barosan.

Cînd i-a venit fetei vremea de măritat, ta-su’ a făcut mare anunț mare.

Și pentru că deja se lățise vestea despre despre averea și poziția influentă a lu’ tătîne-su și înțeleapta lui lipsa de culoare anumită, a început să plouă cu pețitori .

Mai conta ca fata era frumoșică ?! Toate fetele de 16 ani sunt frumoșele. Mai ales cele care cred despre sine că sunt urâte ! Da’, întâmplător, fata de împărat despre care vorbim aici era chiar drăguță.

Așa că, a început să plouă cu pețitori.

Toți Feți Frumoși, toți Fii de Împărați nevoie mare. Acu’ , ta-su’, Împăratu’ , era în belea, că pe oricine ar fi ales, se supărau ceilalți și vorba aia chiar cu nunta la spital sau mai rău, la război, nu se făcea. Și nu asta era ideia.

Așa că ce s-a gîndit el în jacuzzi-ul său împărătesc ? “ Cum să fac eu, ca om gospodar, să găsesc fetele un bărbat mai de doamne-ajută că-i știu eu pe Feții ăștia de Împărați cum sunt..se duc cu BMW-ul lu’ ta-su’ la Sexi club, cine știe ce fac pe-acolo, cu cine se înhăitează și pe urmă dai telefoane de se-nroșește firul să-i scoți de la procuratură, fără să te larte toată presa.

Ia mai bine să mă lămuresc eu ce mai știu ei să facă și în afară de a se împăuna cu împărăția lu’ ta-su’ “

[N-am să mai scriu Impărat sau Împărăție cu literă mare, că...]

Zis și făcut. A emis o ordonanță împărătească [de-acolo se trag ordonanțele vezi bine !] că oricine va vrea s-o pețască pe fie-sa, să facă bine și să construiască în 24 de ore un pod cu totul și cu totul de aur, de la palatul lui ca împărat - tată și pînă acasă la ta-su', viitor cuscru. După aia I-o da fata, jumate de împărăție și eventual unul dintre iahturile împărătești parcate la Monte Carlo. Asta opțional, funcție de cum s-o purta băiatul în noaptea nunții. Că fata deh, nu era chiar la prima abatere și dacă ieșea iar supărată dimineața din dormitor fugărind pe împărat pe terasele castelului să rîdă toată curtea din nou ? Că se mai întîmplase...

Adică, fata i-o plăcea- nu i-o plăcea, jumate din împărăție i-o trebui- nu i-o trebui , da' un ditamai iahtu' cu plinul făcut și parcare plătită în golf la Monte Carlo, deh, făcea să depui puțin "effffffort " , nu?? !

Peșitorii au crîcnit, s-au zborșit și tații lor la telefoanele mobile, era cît p-aci să plece toată lumea acasă.

Da' veni primul ministru împărătesc, se ploconi la picioarele tronului și ridicînd ambele sprîncene începu să se tragă de ele :

"Măria Ta, se duce economia de rîpă, Măria Ta. Dăm faliment dacă pleacă toată liota asta bogată pe la castelele lor.. Vă dați seama cîte hoteluri abia și-au închiriat apartamentele de lux , cîte localuri vor rămîne fără clienți, cîte buticuri nu-și vor mai vinde suvenirurile ,cîte bănci vor sta degaba, pînă și bursa, Măria Ta va scoate acțiuni de pe piață..și îndrăznesc să vă reamintesc...[se curbă pînă la papucul imperial primul ministru] , multe din aceste afaceri sunt ale noastre, prin larghețea Măriei Voastre desigur... Ce ne facem Măria ta, ce ne facem ?? "

Împăratu' tăcu vădit încurcat. Ministrul avea perfectă dreptate. Începu să se scarpine împăratu în barba-I sură și jumulită de atîtea decizii grele, cîte o fi avut de luat de-a lungul vieții. Că amîndoi aveau cîte un tic : ministrul se trăgea de sprîncene, iar împăratu-și jumulea barba, ca puful de la puii proaspăt tăiați. Deci tocmai cînd se gîndea împăratu cum să dreagă toată tărășenia asta cu peșitu', cu măritatu, cu

oaspeții și cu afacerile externe, că aici era toată buba, tocmai când se bombănea pe sine că de ce s-o fi lăcomit el la atîta aur, că I-o rămîne fata nemăritată cu acte, să-și împletească cosiță albă cu fel de fel de hăndrălăi în bătătura castelului, na, că intră în sala de audiențe împărătești un Țăran.

Un Țăran oarecare. Nu, că altfel era curat îmbrăcat, da se vedea că e om simplu din popor. În prima clipă se gîndi împăratu să-l dea afară, dar primul ministru tuși, iar măria sa își aminti că e în orele de audiență, și-apoi, dacă trecu Țăranu de atîtea controale, ia să vedem ce-o mai vrea și ăsta. Măcar așa, să mai aibă timp de gîndire la ce zisese ministrul. Și, de ce nu, ca să-și facă nouă campanie electorală, îl întrabă neatent:

“-Ce vrei omule de la Noi, de-ai bătut atîta drum pînă aici?”

Țăranu sfios dar nu prea, își drege vocea strîngînd căciula în mîini și zice :

“-- Apoi să mă ierți Măria Ta, Eu am venit că m-a trimes Fiu-meu s-o pețesc pe fată.”- De atîta cutezanță, împăratu se miră așa de tare că nici n-a apucat să se supere. Între noi fie vorba, supărările împărătești, au și ele doza lor de profesionalism. Dacă nu e neapărată nevoie..ce atîta enervare, nu? Mai ales gîndind la avantajele aparent democratice ale evenimentului, după ce-a chibzuit o clipă, își aruncă privirea prin sala de audiențe care gemea de curteni cu respirația tăiată. Vezi, să vadă ce-o zice împăratu’ la asemenea neobrăzare nemaiauzită, să aibe ce da imediat la cotidianul împărăției...

-“Omule, se așeză mai comod împăratu în jilț, oi fi auzit că oricine vrea să-mi pețescă fata, are a construi un pod cu totul și cu totul de aur de la el de acasă și pînă în fața picioarelor mele. Crezi tu [ridică a ironie împăratu sprînceană cu care le curta în tinerețe pe domnițe] că Fiul tău care vād că nu s-a deranjat să vie personal în fața Noastră în pețit, va putea face o astfel de măiestrie în numai 24 de ore? Că uite, îl întrerupse împăratu pe țăranu care dădea să răspundă, fii gogonați de regi și împărați ca mine, mai că se întorc acasă cu armurile între picioare ?! Hm?”

Curtenii văzînd că nu prea au cu ce-l ponegri la ziar pe împărat că deh, șanse egale de reușită, alea-alea... întoarseră toți deodată capul, ca la tenis, către Țăran. Poate de acolo o ieși vreo bîrfă, că oricum, chestia era de prima pagină ! Spre crescînda lor uluire, în loc să-l vadă pe Țăran aruncîndu-se la pămînt de grozăvia celor auzite, nu le veniră să-și creadă ochilor că-l văd pe om relaxîndu-se într-un zîmbet absolut încîntat. Ba, îl și aud zicînd:

“_Păi dacă-i numai de-atît eu pot să plec acasă cu vestea cea bună pentru Fiul meu, Măria Ta. “

–“ Zău?” se miră sincer împăratu

“_Zău!” zîmbi din nou Țăranu. “_Știți, vă rog să-l scuzați pe Fiu-meu că m-a trimes pe Mine înainte. Da știți la noi, se mai ține socoteala vechii tradiții... Băiatu’ a înțeles că atîta vreme cît va mânca mămăligă sub acoperișul meu, face ca Mine. Cînd o fi la casa Lui, zîmbi Țăranu șugubăț, o face tot ca Mine, că știți vorba aia, -“fiecare face ce-a văzut la Tată-su făcut”...Tot aceea va face și el”- se lungea la vorbă țăranu. Numa vă rog să-mi spuneți cînd încep acele 24 de ore Măria Ta, “- ținu să precizeze Țăranu liniștit, scoțînd de la chimir și deschizînd un ceas elvețian de buzunar în trei capace gravate manual, cu totul și cu totul de aur.. În mod normal, s-ar fi făcut pariuri : ori e vorba despre un ceas de colecție, probabil un Rolex de comandă specială, autentic, sau o amărîță de copie chinezească de tarabă. Dar curtenii erau muți. Împăratu mai mut. Da’ gîndea :

“_ Na că mi-am găsit nănașu’! Așa-mi trebuie! Te pomenești că fie-su e acționar la vreuna din firmele astea de exploatare minieră în război cu ecologiștii și are aur să-mi facă podul fără acte în regulă ! Nu că n-ași avea ce face cu auru’, că-l dau la topit și-ngroș visteria, dar, dacă-o fi vreun proaspăt îmbogățit de-ăsta cu vilă la Băneasa și lume interlopă în spatele lui de mi-o rîde în nas cu toată coroana mea de împărat... Ce mă fac de-o trebui să mă ridic eu în picioare cînd o veni EL la masă ? “

Tăcea toată curtea că n-aveau voie să-l întrerupă pe măria sa când gîndea așa profund : nu e că se întîmpla foarte des. În schimb se supăra des împăratu, chema gîdele să-și fluture sabia Ninge, mai dădea jos din funcții, mai te lingeai pe bot de dulceturi din avutul împărăției...Doar primul ministru căruia-i ghiorăiau mațele de foame, îndrăzni să ridice mîneca de la anterior. Era trecut de prînz bine și oricum era absurdă toată povestea asta. Tactica ridicării de mînecă era un limbaj tainic pentru curtenii versați : însemna un prim avertisment de “atenție”; dacă nu dădea roade ,dacă împăratu nu era atent la acest semnal discret, urma pasul doi : ducerea mînecii cu tot cu mîină spre gură . Dacă nici asta nu atrăgea atenția măriei sale, trebuia neapărat recurs la forma supremă de îndrăzneală pe care abia dacă primul ministru și-o permitea : o tuse progresivă, care putea, în caz excepțional culmina cu un strănut artistic. De data asta primul ministru se întrecu pe sine : execută cel mai strașnic "hapiu" pe care împărăția îl auzise vreodată. Mulți se speriară. Se sperie și împăratu care uitase de ce tăcea. –“ Unde rămăsesem ?” întrebă în șoaptă suveranul.- “La cînd încep cele 24 de ore Mărite”... șopti primul ministru.

“-- Păi, să înceapă chiar de-acum. Ședința se suspendă” se ridică important împăratu’. Se ploconiră miniștrii, curtenii, toată asistența. Numai Țăranu își permise un semn din mîină ca un “să trăiești megieșe “, chestie care absolut nu se făcea la capete încoronate, șefi de mafie sau președinți de state, dar deh, Țăranu nu avea uzanța curților mari- se vede...Ori ?!

Nu dormi bine împăratu. Nu-i priise nici masa de seară deși ceru la masă “ de regim”: fructe de mare rare. Nu știa săracu că astea fac rău, mai ales stridiile în luni cu “R”. (Sept.-mai) Una peste alta, avu coșmaruri. Se făcea cum se face în vise, că se trezea în zori cu podul de aur și trebuia să dea fata de împărat după fiu de oarecare...Mîndrețe de fată cu educație pe sponci, toată numai fir de borangic și nazuri...Cînd își aminti însă și de iahtul lui preferat, ăla parcat la Monte Carlo, nici nu mai vru să deschidă ochii de supărare. Simțea prin pleoape că se luminase bine de

ziuă. Pasămite chiar îi era tîrșă să se uite dincolo de perdele încă nedeschise , c-o vedea podul de aur făcut și știi cum e cu presimțirile...!

Fiindcă se făcuse tîrziu, intră valetul în vârful picioarelor, să-i ia țucalul de sub pat, că s-o fi umplut de atîta insomnie.

–“Ce e pe afară mă?” scoase împăratu , de sub plocadul de blană scumpă, un glas bolnav.

“- E, măria ta “!

—“Ce e ?” întrebă stăpînul mai plin.

“-- Păi, ce-a poruncit Măria ta să fie “-

“Mă ! Nu mă fierbe că-ți dau cu țucalu’-n cap mă!” De groază că-și udă peruca cea nouă încă de dimineață, valetul se retrase în plecăciune cu spatele pînă ajunse la o distanță sigură, și-n timp ce trăgea perdelele uriașelor ferestre, începu :

“ Aur, Măria ta, aur de 24 de carate. L-a verificat bijutierul regal. A mai zis bijutierul că e păcat că nu e de 18 carate că e prea moale la 24 de carate și se îndoaie la cîta lume se flendure deja pe pod ,de colo-colo . Veniți și vă uitați, că-și face soarele freza în el de vreo două ore bune.” Nu-i venea, dar se sculă împăratu, își puse halatul Valentino și se duse să se uite în silă, pe ferestre. Așa-s oamenii, întîi vor pod de aur și cînd îl au, printr-o excepție a sorții, se scîrbesc de el...Cu toată nevrerea, trebui să iasă afară împăratu’, să calce pe pod după ce-I făcură curtenii loc cu infinite plecăciuni, trebui să ia cunoștință de existența unui pod cu totul și cu totul de aur întins de nu vedeai unde se sfîrșește... Cele mai frumoase prezentatoare tv veniră în mașinile decapotabile să se pozeze cu fata de împărat, membrii din opoziție își dădeau binețe de ochii lumii, ajutoare spilcuite de bucătari începeau să umble cu tăvile pline de șampanie, ce mai, începea mare serbare, mare...

Ieșiseră toți : feții de împărat veniți în pețit, body garzii mascați, suitele imperiale, damele de companie, soțiile și amantele tuturor, artiștii invitați să distreze mulțimile,

presa regală și ziariștii acreditați din străinătate, ambasadorii cu funcționarii respectivi, oamenii de la catering, florarii, cameristele, curtenii nu mai spun, bucătarii, grăjdarii, cioplitorii în marmură, pictorii curții, meșteri blănari, pielari, croitorii, făuritorii de arme și armuri, jupuitorii de pene de struț pentru coifuri, pînă și băieții de la computerele regale lăsară telegraful, ce mai, toată lumea disponibilă în împărăție ieși să vadă minunea. Din case, neputincioșii sau bolnavii urmăreau transmisia în direct la radio sau la postul local Tv. de maximă audiență.

De la balcon, viitoarea mireasă se rîzgîia scîncind că nu e destul de aurie rochia ei cea nouă, că bijuteriile ei Cartier nu sunt destul de exclusive , că alea-alea...Cînd deodată, ce văzură toți la capătul celălalt al podului ? Pe Țăran, cum se uită cu mîna streășină în zare după împăratu' care călca nemulțumit pe pod.

Se apropie Țăranu și nu tu plecăciune, nu tu bună dimineața, întrebă așa direct :

“_Ei , ce zici Măria ta , batem palma ? “

Cu tot podul lui, ar fi trebuit să ceară audiență, să dea secretarei un parfum și-un pachet de cafea, să ia bon de ordine pentru anul viitor, să nu piardă bonul pînă atunci și mai ales, să nu se schimbe împăratu între timp..

Da' ia uite cum întrebă așa, firesc, ca de la bărbat la bărbat...Ar fi făcut nazuri împăratu despre pod, I-ar fi găsit el cusururi dar fie-sa strigă de la balcon : “ Gata tată, mărită-mă, că mi s-a urît să mă bronzez la San Morriz tot cu voi “! Ca și cum ar fi vorbit gura fără el, împăratu' zise doar

“ Batem”.-

“ Bine , Măria ta” zise firesc Țăranu dînd să se retragă.

“ Măi omule, de fapt, cum te cheamă ?” se trezi întrebînd împăratu.

“_Eu sunt Tatăl Fiilor mei ” răspunse după o ezitare Țăranu.

“Uite ce e omule, strigă neînțelegînd împăratu', eu vreau să văd băiatu' .”

“E aici . Iată-L “ .

Deodată , toată adunarea văzu un Tînăr înalt, subțire, îmbracat într-o cămașă lungă țesută dintr-un singur fir de lînă, fără cusătură, care atîrna zdrențuită și însîngerată pînă jos, la picioarele Sale goale ce purtau urmele unor răni recente. Ca și picioarele, palmele mîinilor Sale păreau să fi fost străpunse de niște țepușe.

Rumoarea și rîsetele nuntașilor se stingeau pe măsură ce ochii lor se ridicau către privirea Sa nefiresc de tristă, încadrată de lacrimi lungi de sînge care plecau din rănilor unor spini adînc înfiți în pielea tîmplelor Sale palide. Dinții spinilor rînjeau într-o coroană împletită din crengi țepoase și picurau sudoare însîngerată pe lîna cămeșii al cărui spate era brăzdat de lovituri viclene de bici .

“IATĂ, ACESTA ESTE MIRELE ” !!

Mulțimea încremenii într-un “stop cadru” fără sunet . Ca o peliculă de film oprită brusc pe masa de montaj. Tînărul înaintă însă calm pîrînd că nici nu atinge podul de aur cu strălucirea rubinie a picăturilor de sînge proaspăt . Apoi se pierdu prin mulțimea încremenită.

Prințesa leșină, împăratu chibzui dacă să facă apoplexie pe loc sau într-un sanatoriu din America de Nord, ziarele începură să editeze cu litere de-o șchioapă, nuntașii se repeziră la mesele întinse încărcate de bunătăți, feții de împărat respinși dădură interviuri acide că se simțeau răzbunați, într-un cuvînt, chestia era vărsată. Cîndva avocații regali semnară și actele de nuntă, undeva, într-un ungher al biroului regal.

Afară însă, încă se întindea podul de aur, cît digul ăla de-l construiesc chinezii , să mute Rîul Galben de nevoia unei super hidrocentrale.

Asta pînă-și va fi luat Mirele, mireasa, Acasă...

Prințesa se trezi mai pe seară din leșin.

Aplecat asupra ei, un preafrumos Prinț facut cu totul și cu totul dintr-o Lumină de Aur , o mîngîia pe frunte.

“ Ah, e tare farsa asta ! gîndi prințesa. Cine-o fi pus-o la cale ?”

“ Nu e o farsă, fiica Mea” zise blînd Prințul cu ochi senini și adînci , știind la ce se gîndește fata. “Sunt EU, Mirele tău. Am venit să te iau în Împărăția Mea.” adăugă Prințul care pasă-mi-te , era năzdrăvan. Între timp, fata dădu cu ochii de o haină care, așa pusă pe brațul jilțului de lîngă șemineu arăta ca o silueta umană din care plecase de mult persoana. “Asta e una dintre hainele pe care le port pînă în ziua în care cineva caută Dragostea cu tot sufletul. Acela mă caută de fapt pe Mine, fără să știe. În ziua aceea, Eu mă voi arăta celui care mă va fi iubit fără să Mă vadă, așa cum sunt Eu, în Împărăția Mea. Să știi că și aspectul cu care Mă vezi tu acum, e tot o haină. Am îmbrăcat-o pentru că iubind aurul, îți e mai familiară imaginea și te poți uita astfel la Mine “ .

Dar fata de împărat, după ce că nu fu atentă și nu înțelese nimic din ce-I spusese Prințul, mai avu și o idee : se ridică, se îndreptă spre jilțul de lîngă șemineu și gîndi : “Cum să nu arăt eu la toată lumea de afară, ce noroc a dat peste mine ?! Păi cine se mărită cu un Prinț făcut cu totul și cu totul din aur dacă nu o prințesă ? Ia să le șterg eu la invitați rîsul cu care , uite, încă mai umplu curțile împărătești, obligînd pe bărbatul ăsta nou al meu să se arate, așa cum îl văd eu acum: fără pielea asta care nu are nici măcar etichetă de firmă...” și pînă să întindă Prințul Mîna către ea, nici una nici două, hîrști cu pielea mătăsoasă în flăcările înalte din șemineu.

“Ce-ai făcut amărîto ?! Eu te iert, că nu știi ce faci, dar nu te mai pot lua cu Mine peste podul de aur..că nu se împliniseră încă Timpurile pentru tine...Ai să mă cauți șapte ani, peste șapte mări și șapte țări, pînă Mă vei regăsi “ auzi fata, ca un ecou, glasul preafrumosului Prinț din Lumina de Aur care pălea odată cu El.

“ Dar dacă nu vei face acest drum cu Dragoste, dacă nu vei iubi fiecare piatră de care te vei lovi în drumul tău spre Mine, dacă în Ziua cînd ne vom reîntîlni nu Mă vei privi cu Dragoste Adevărată, atunci să știi că vraja care azi ne desparte se va transforma în

prăpastie . Iar în Ziua aceea Mă vei vedea pentru ultima oară și vei fi făcut și Drumul degeaba”.

Dispăru Lumina Prințului fermecat, dispăru podul de aur de afară, lăsînd fata de împărat cu ochii la flăcările din șemineu care rînjeau fericite spre ea, fericite că au sfătuit-o prost.

Plînse fata de se tăvăli pe scările castelului pînă la podul cu scripeți.

Rîse toată curtea împărătească de ea pînă căzură oamenii în șanțul împrejmuitor.

Rîseră iar și se bălăciră în apa din șanț. De pe metereze, ceilalți petrecăreți aruncau cu șampanie rîzînd în hohote.

Rîse pînă și împăratu de așa o minciună.

N-o crezură nici măcar cîinii de vînătoare din cotețe.

Cine mai crede azi, în epoca sateliților interplanetari, o asemenea poveste ?! De ce ar fi crezut atunci cineva , ce, ei erau mai fraieri ?!

Plecă prințesa, așa în rochia de nuntă.

Căută la case mari, mai mici, ajunse pînă la cele mai umile bordeie; bogați sau săraci , importanți sau umili oamenii-i deschideau ușa, li se făcea milă de jegul dintre inelele ei cu diamante dar Nimeni nu știa Drumul către o Împărăție de care nu mai erau siguri că auziseră.

Străbătu pustiul munților înalți, mlaștinile iazurilor fără pește, văile părăsite de căprioare. O încolțea pretutindeni flacăra hîdă a șemineului părintesc, luînd chip de fiară din ce în ce mai turbată. Ea însă mergea înainte.

Pînă într-o zi cînd parcă nu mai avu putere să se ridice de unde căzu.

Atunci apăru lîngă ea o Doamnă pe care n-o mai văzuse niciodată. Doamna o luă de braț și-o ridică. O privi cu multă luare aminte.

“ Ce-i cu tine copila Mea ?” Fata de împărat ridică spre Ea ochii ei plînși din care mai adineaori fugise Speranța și prinse putere să întrebe: “Mămucă, n-ai știi Dumneata cum ajung eu la Împărăția Mirelui meu?!”

“Ba știu” răspunse Doamna răspîndind miros bun de iasomie, trandafiri și liliac fraged .

“Cum ajung? “ insistă fata.

“Depinde cum începi, fata Mea ! Că dacă începi așa cum Mă întrebi pe Mine, nu vei ajunge decît tot pe drumuri sterpe, ca și pînă acum.—

“Dar cum să încep Mămucă?” se miră realmente neștiutoare fata.

“Nu crezi că ar fi bine să începi cu cheia de aur a celor mai zăvorîte porți ?”

“Nu am nici o cheie la mine Mămucă, pe cuvîntul meu că nu am.” scînci fata.

“ Ba ai!”—

“ Am?”

“Da, ai. Toți oamenii au acea cheie de aur la sine, dar unii nu știu, alții nu cred că o au, alții nu vor să o folosească. Ai desigur și tu o asemenea cheie. ”

“ Unde este cheia mea? ” începu fata să se caute prin buzunarele de mult rupte ale fustei zdrențuite.---

“ Cheia care poate deschide multe uși se află pe buzele oricui caută sincer: ea se numește TE ROG!”...

“TE rog” repetă în șoaptă fata. ” Uitasem aceste cuvinte ! E așa de mult de cînd nu le-am mai folosit, nici eu, nici alții în preajma mea...Mămucă, TE rog, TE rog frumos, dacă știi Matale drumul către împărăția Prințului acela fermecat ,arată-mi-l și mie, că eu trebuie să ajung la EL”.

“Bine. Să începem atunci cu începutul. Știi tu fata MEA cine este Prințul ?”

“Nu Mămucă, nu știu ” recunoscu fata.

“ Atunci, te voi întreba de ce ÎL cauți ?”

“Pentru că în ochii nimănui nu am văzut atîta blîndețe, mai ales atunci cînd m-a certat. Îl caut pentru că eu nu știu ce este Dragostea dar Cred că El știe. Vezi Tu Mămucă, eu pînă azi, am avut în palatul lui tătîne-miu orice mi-a dorit inima. Absolut orice mi s-ar fi năzărit să am, se putea găsi, aduce sau cumpăra. Dar pînă nu l-am

întîlnit pe acel Prinț fermecat, nu mi-am dat seama că nu aveam Dragoste . Înainte de a pleca de acasă, am întrebat pe mulți dacă ei au Dragoste.

Oamenii mi-au ridicat mirați din umeri :

” Dragoste” ? mă întrebau ei, ”Cum adică Dragoste ?!”

Iar eu n-am știut cum să le explic ce simt eu și nici nu știu sigur dacă nevoia asta neapărată de a-L revedea pe Prințul meu este chiar Dragostea. Dar Cred că dacă l-ași regăsi , ași afla ce este Dragostea, chiar de la EL. Și mai Cred că dacă L-ași reîntîlni, de data asta ași rămîne lîngă EL în dragoste și ar fi cel mai minunat cadou. Uite de asta ÎL caut. De asta Te rog Mămucă, eu chiar TE rog să mă îndrumi, dacă TU știi, unde pot să-L găsesc pe Prințul meu ”.

“ Sigur că știu fata MEA, doar vorbim despre FIUL MEU ! Ți-am ieșit în cale pentru că vreau să te ajut. Dacă ai fi umblat după nestematele sau onorurile de la curtea Împărăției Fiului Meu, nu ți-ași fi ieșit în întîmpinare, dar așa, dacă tu cauți Dragostea pe care Noi abia așteptăm să o oferim celor care o doresc, atunci EU te voi ajuta să pleci la drum bun. Uite, ia din mîna Mea încălțările și toiagul ăsta de fier.

Ai grijă să nu rătăcești în vechile tale drumuri. Cu cît te vei întoarce mai mult înapoi, cu atît mai mult vei toci condurii de fier degeaba; iar dacă-I vei toci înainte să ajungi pe drumul cel Bun, apoi nu cred că vei mai ajunge la porțile Împărătești ale Fiului Meu. “

“ Așa de departe este “? se sperie fata.

“ Deh, zîmbi Doamna, depinde de tine. Ai putea ajunge și în cîteva zile.

Înainte de toate , du-te curajoasă către soare răsare. Să lași în urma ta partea mucegăită a copacilor din păduri. Mai ales, să te uiți la cupele florii soarelui : acolo unde-și vor smerii ele frunțile pline de semințe, acolo e drumul către Lumină. Într-acolo este drumul care duce către Împărăție : spre Lumină. “

Cînd să încalțe saboții de fier, fata împăratului simți o mare ușurare pe spinarea ei ostenită : nici măcar celebra ei pereche de pantofi Charles Jourdain nu I se păruse

mai comodă. Iar când întinse mîna după toiagul de fier, acesta veni singur prin aer în mîna ei neînvăţată cu asemenea unelte, I se potrivi cuminte între bătăturile noi din palmă şi se făcu nepreţuit de util , ca orice sprijin adevărat.

“ Ce să-ŢI mai dau ?” întrebă Doamna.

“ Puţină apă Te rog . Mi-e sete. “ zise fata.

Din văzduhul de unde se ridicase, Doamna îi întinse o cupă de lemn plină cu o băutură aurie . “ Drum bun” auzi fata de împărat şi atît mai apucă: să-I sărute Doamnei poala neasemuit de frumosului EI veşmînt, ea care nici lui tătîne-su împăratu nu-I sărutase vreodată mîna...

Ce să mai lungesc vorba, fata bătu atîta cale cîtă trebui şi Cred eu că pînă la urmă ajunse la Palatul Prinţului care o privi în ochi, o curăţă de osteneala drumului şi o invită să rămîna alături de cei care ÎL iubesc pe Prinţul de Aur al preaminunatei Sale MAICI pentru TOTDEAUNA.

Amin.